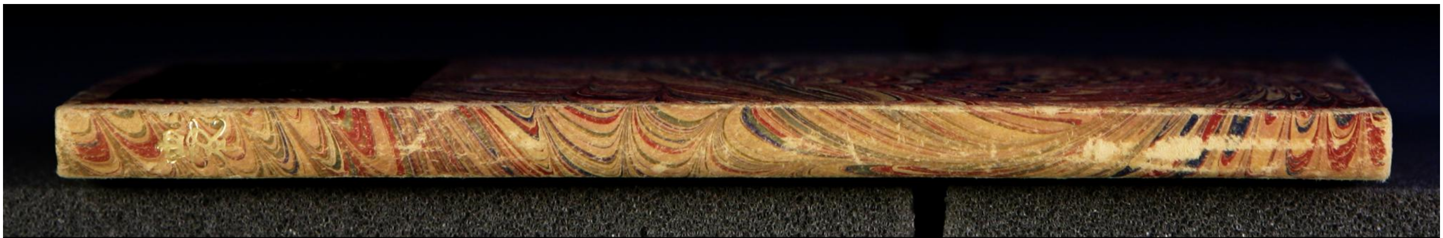
P. I. Borch

TRACTATUS
de vocibus græcorum encliticis

1594

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

47-30

DA Box

LN 420

ex. 2

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

P. J. Borch.

Tractatus

de

vocibus Graecorum en-

cliticis

Rost., 1594.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

47.-30. 5798

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

47936

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

TRACTATUS

De Vocibus Græcorum

Encliticis ſuperiori anno in libera Schola Herloui-holmenſi propoſitus, nunc autem in gratiam aliorum, qui etiam ſeriò græcari volunt, evulgatus

A

PETRO IVARO *Borrichio.*

Πίνδαρος ἡδυλύρης φάσκει, τὸ χρῆμα ἕκαστον
Τεκμαίρει· τέκμωρ τέκτονα πάντα δ' ἄγει.

ROSTOCHII,

Typis Myliandrinis, Anno M. D. XCIV.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

GENEROSO VIRO, TAM DOCTRI-
na ac virtutum laude, quám familiæ nobiliſſi-
mæ præſtantiâ ſplendidiſſimo,

Dn. ENVALDO KRUSSE.

Domino hæreditario de Hiermitzløff-gaard/ & Regiæ Majeſtatis ſupremo Theſaurario, patrono & Mecœnati S. benigniſſimo &c.

ETSI, VIR AMPLISS. tanta ſit tuorū erga me meosq́ʒ meritorum copia, ut præ inopiâ ne milleſimam eorundem partem, quamvis gratitudinis ſtudioſiſſimus aſſequi evaleam: Tamen penſiculatiús rem perpendens potius ingratitudinis maculam eluere (quod forté vix foret, ſi diutius ſilerem) quám eandē turpiter mihi affricare mavelim, ne ingrati mihi hominis crimē improperetur. Prædem itaqʒ ac ſponſorē in perpetuū conſervandæ gratitudinis coram T.M. *Tractatum hunc pauxillis comprehenſum paginis ſiſto, ſuſpicans tam* T. M. *hoc meum factum probatum iri, quám ſtudioſis juvenibus opellam hanc meam fructuoſam fore, cui, ut mihi firmiter perſuadeo, eó procliviús ipſorum ani-*

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

mus adlubeſcet, quó & propiús adverterint emolu-
mentum proprium hic concerni, & promptiús ſub tuo
patrocinio conſoveri: quod ut ſaciat T. M. ob illud
penitus & obnixé rogo. De iſto ſpatioſiús propter
juniores: de hoc honorificentiús propter te hic ver-
ba faceremus, niſi per te tuasq; maximas occupatio-
nes prohiberemur: neq; vino vendibili ſuſpenſa eſt
hedera. Quapropter utrunq; alibi, quando & cla-
riſſimé pateſcet, ut in aliis, ita præcipué in græcis
literis earumq́; minutijs, fundamento malé ſuggrun-
dato ſtructuram totam collabaſcere: & pluribus
probabitur me meosq́; multis abs T.M affectos bene-
ficijs quibus jam denuo cumulum adjecerit, ſi opellæ
huic meæ meisq́; etiam impoſterum ſtudiis amicum,
ſuffragium atq; tutamen: quod eo ſolicitiús requiro,
quod nihil ac eo amuſſitate aut exquiſité conformari,
elaborari ac detornari a quoquã poſſit, cui tetræ ru-
biginis aut loliginei ſucci labecula ſordidior á carpto-
ribus & vituperonibus non affricetur & allinatur.
Bene valeat T. M. & ſalveat, longiſſimosq; annos
& feliciſſimos rerum ſucceſſus tribuat ipſi Deus
Opt. Max. Amen.

Scriptum Menſe Auguſto, Anno 1594. in libera
ſchola Herlovisholmenſi, quæ etiam te olim ſuo
alumno jam geſtit & gloriatur.

T. M.
dicatiſſimus
PETRUS IVARUS B.
CAP.

CAP. I.

De Encliticarum definitione.

VOx Enclitica ſive Inclinativa, eſt vox monoſyllaba aut diſyllaba, quæ aut tonum remittit in præcedentis vocis ultimam, & interdum in primam ſui, eam acuens: aut prorſus amittit: aut deniq; retinet. De ἐγκλίσεων inquit Gaza lib. 3. καθόλου γάρ τοι ἐγκλινόμεναι ἀποβάλλοντα τὸν ἑαυτῶν τόνον, ἐφέλκεται ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἡγουμένην λέξιν, εἴτε μονοσύλλαβα εἴη, εἴτε δισύλλαβα· τὸ δὲ καὶ Μοί τις δισύλλαβον οὐ, ἀλλὰ μονοσύλλαβα δύο· ἀεὶ γὰρ μία μόνη λέξις ἐγκλίνεται· δύο οὖν κἂν μονοσύλλαβα ὦσιν, οὐκ ἂν ὑφ' ἑνὸς τόνου ἐγκλίνοιντο· ἀλλ' ἡ μὲν προτέρα ὑπὸ τοῦ ὑπάρχοντος κατὰ τὸ ἡγούμενον. hoc eſt. Generaliter autem inclinata quæ abjiciunt ſuum tonum, attrahuntur ab eo, qui eſt in præcedenti dictione, ſive monoſyllaba fuerint, ſive diſyllaba. Illud autem Mihi quis diſyllabum non unum, ſed monoſyllaba duo: Semper enim una ſola dictio inclinatur: Duæ

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

igitur etſi monoſyllaba ſint, nequaquam ab uno tono inclinantur, ſed prior quidem ab eo, qui eſt in priore præcedente, ſecunda veró ab altero, qui poſt priorem ponitur.

CAP. II.

De Encliticis in Articulis.

Τοῦ poſitum pro τινὸς, Sophcl. in Oed. Tyr. p. 150. Ed. H. Steph. ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι, ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν· εἴ τέ του id eſt τινός. Sic etiam in fœminino apud eundem p. 224. οὔ τέ του κλύων σάλπιγγος. Vide annotationes H. Steph. in Soph. ad p. 342. & 376. Plura habes exempla apud Æſchylum in Prometh. pag. 6. Edit. H. Steph. & Platonem in Epinom. pag. 983. & in Lyſide pag. 218. Edit. H. Steph.

Τεῦ Doricè pro τινὸς, Οδ. ξ. ℣. 510. τεῦ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτέ τευ ἄλλου.

Τῷ pro τινὶ, ιλ. α. ℣. 299. οὔ τέ τῳ ἄλλῳ. οδ. ι. ℣. 32. ὣς δέ τῳ ἄλλῳ. Sic Xenoph. ἐν χώρῳ τῳ. Item Andocides Orator, ἐν ἑτέρῳ τῳ πράγματι. Plura legantur apud

apud Platon. in Lyſide p. 218. Æſch. in Agamemn. pag. 211. & Appollon. Rhodium Argon. 4. ℣. 862.

CAP. III.

De Encliticis in Nominibus.

Τὶς ἀόριστον ſive indefinitũ cum ſuis condeclineis, Epigr. 1. p. 63. H. Steph.

εἴ τις ἀνὴρ ἄρχων ἐθέλει κολάκων ἀνέχεσθαι
πολλοὺς ἐκδώσει τοῖς μιαροῖς στόμασιν.

Sic etiam Apoll. Rh. Arg. 1. ℣. 204. & Pind. Pyth. 11.

Τὶ, ιλ. α. ℣. 301. τῶν οὐκ ἄν τι φέροις, &c. & οδ. ι. ℣. 11. Item Dicæarch. ad Theophraſt. ἴδιόν τι πλάττων.

Τινὸς, Epigr. 3. p. 237. μοιράων βουλῇσι τάδ' ἤμπλακεν, ὡς ἂν ὑπ' ἐχθρῶν
μή τινος, ἀλλὰ τεῇ πότμον ἕλῃς παλάμῃ.

Τινὶ, Ep. 3. p. 238. οὔ τινι δ' ἔμπης, &c. & Pind. Oly. od. 3. ᾧ τινι κραίνων ἐφετμάς.

Τινὰ, Hom. ιλ. α. ℣. 62. Thucyd. lib. 6. pag. 222. Apoll. Rhod. Ag. 1. ℣. 766. Æſchyl. ἑπτ' ἐπὶ θ: p. 87. Ed. H. Steph.

Τινὲς, Gregor. τῷ μὴ δοκεῖν περιττοί τινες. Diog. Laert. οἱ τελεῖς δέ τινες μεμυημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται.

Τινὰς

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Τινὰς, Xenoph. Pæd. 6. ἐστὶ δέ τινας. & Thucyd. lib. 2. p. 79. τὰς δέ τινας.

Τινὶ, Plato lib. 4 Legum p. 715. Edit. H. Steph. ἐν τισι πόλεσι. Item in Charmide p. 169. ἴσως δέ τισιν οὔ.

CAP. IIII.

De Encliticis in Pronominibus, & primùm Monoſyllabis.

Μοῦ, Epig. 1. p. 5. ἥμισύ μου τέθνηκε, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει Σῶσόν μου βασιλεῦ μουσικῶν ἡμίτονον. Item p. 10. 23. & 94.

Μεῦ, ιλ. α. ꝟ 273. Καὶ μέν μευ, &c. & ſuprà ꝟ. 37. Κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. &c. Sic etiam ιλ. ζ. ꝟ. 331. Epig. 1. pag. 55. & apud Apoll. Rh. Arg. 4. ꝟ. 154.

Μοὶ, ιλ. α. ꝟ. 20. ιλ. β. ꝟ. 490. ιλ. ε. ꝟ. 216. Ep. 3. p. 211. & Theocrit. Id. 8. ꝟ. 54. μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα.

Ἐμοὶ autem παροξυτονεῖται junctum cum γε aut γ', ut Ariſtoph. in Pluto, εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε. Plato lib. 3. de Leg. pag. 696. παρὰ μέλος ἔμοιγ' αὖ δοκεῖς φθέγξασθαι.

Μὲ,

Μὲ, ἰλ. α. στ. 3. 32. 74. & 521. Item Epig. 1. pag. 55. γῆ με καλύπτει καὶ νέκυν, & poſt, ἐκ δέ με μητρὸς ἥρπασεν ἠελίου καῦμα τὸ θερμότερον.

De hiſce tribus Pronominibus ſic inquit Gaza lib. 3. χρὴ δ' ἄρα ἐντελὲς ἐννοεῖν, ὡς τό γε ἀρχικὸν ἀποβάλλουσαι φωνῆεν, ἐγκλίνεται ὧδε. ἤκουσά μου. ἔδωκάς μοι. εὔφρανάς με: Sed de alia ipſorum ἐγκλίσει poſtea dicetur.

Ἐμὲ etiam παροξυτονεῖται, quando apoſtrophatur, ut ἰλ. α. στ. 518. & 182. ἰλ. κ. στ. 85. Æſchyl. ἑπτ' ἐπὶ Θ. p. 81. & Epig. 1. p. 57. ἀλλ' ἔμ' ἐδογμάτισε.

Μὶν, ἰλ. α. στ. 427. pro αὐτὸν, ſicut etiam στ. 110. verſu autem 201. pro αὐτήν. Aliud exempl. ſuppeditat Apoll. Rh. Arg. 1. στ. 318. τῇ μιν ἑταῖροι δεδέχατο, h. e. ἐδεξιοῦντο ἢ προσεδέχοντο explicante Scholiaſte.

Νὶν, ἰλ. α. στ. 29. Theocrit. Id. 8. στ. 23. Æſchyl. Prometh. p. 8. Edit. H. St. λαβὼν νιν ἀμφὶ χερσίν, &c. non autem λαβῶν νὶν, ut habet Editio Baſileenſis. Item apud eund. p. 60. χρεών νιν, ubi etiam Ed. Baſil. perperam retinuit accentum.

Σφὼ tertiæ perſonæ ab ὅς. Σφὼ autem pro σφῶε á σὺ non inclinat, ut Hom. ιλ. α. ϛ. 575. εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. Euſtath. annotat hic σφὼ factum eſſe á σφῶϊ adjectione literæ ι, ut νὼ á νῶϊ.

Σφὶν, ιλ. α. ϛ. 73. & 110. ιλ. β. ϛ. 612. ιλ. ψ. ϛ. 810. οδ. ξ. ϛ. 105. Apollon. Rh. Arg, 1. ϛ, 245. & Epigr. 1. pag. 1. κεῖται δέ σφιν, &c.

Σφὶ pro σφίσι ſibi vel ipſis apud Poëtas & Iõnes. ιλ. β. ϛ. 614. & Apollon. Rh. Argon. 1. ϛ. 173. & 263.

Σφὲ apocopatum pro σφέας, Apoll. Rh. 3. ϛ. 689, μή σφε πατὴρ ξείνοισι σὺν ἀνδράσιν αὐτίκ' ὀλέσσῃ, h. e. μὴ αὐτοὺς, κατ' ἀφαίρεσιν γὰρ ἐκ τοῦ σφέας explicante Scholiaſte.

Ψὲ Doricé pro σφέ ſeu σφέας, Theocrit. Id. 4. ϛ. 3. ἦ πᾶ, ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες.

Σοῦ, Theodoſ. Zygomalas, μὴ ἀγνοείτω δέ σου ἡ φιλία, &c. Æſchyl. Prometh. ὅλοι μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται, lingua tua loquitur ſimilia formæ tuæ.

Σεδ,

Σεῦ, ιλ. β. στ. 64. ὅς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει. Item ιλ. ε. στ. 811. & Epig. 1. p. 40.

Τεῦ, ιλ. β. στ. 390. ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων ιλ. ε. 879. &c.

Σοὶ, ιλ. α. στ. 294. & 296. Item Zygomalas, χαριζόμενός σοι πέμψαι σοι.

Τοὶ pro σοὶ, ιλ. α. στ. 39. 40. & 107. Theocritus in Thyrſide, αἶγά τέ τοι δώσω. Pindar. Od 4. Pyth. εἰδότι τοι ἐρέω. &c.

Σὲ, ιλ. α. στ. 26. Apoll. Rh. 1. στ. 464. & Pindar. 4. Pyth. τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς ἐξανῆκεν γαστρός;

Τὲ Doricé pro σὲ Theocr. in Thyrſide, ἔς τε καταρρεῖ, i. ad te devenit.

Τὺ pro σὲ, Theocrit. Idyll. 8. στ. 55. ἀγκὰς ἔχων τυ, in ulnis habens te. & στ. 65. οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ; uſq; adeóne profundus ſomnus detinet te? Verúm H. Steph. & in Lexico tomo 3. p. 1122. hcs binos locos citans, & in utraq; Theocritea editione, priore nempe μεγαλογραμμάτῳ exeunte anno 1566. & poſteriore in forma ſedecima, exeunte anno 1579.

edidit

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

edidit abſq; ἐγκλήσεως, quod omnino improbamus: quum hic accuſativus τὺ inclinare deberet ad differentiam τὺ pro σὺ, quod nunquam. Sic enim Theocrit. eodem Idyllio ℣. 60. σὺ μόνος ἠράσθω, καὶ τὺ γυ αἰκοφίλας, h. e. σὺ ζεῦ. Item in primo ℣. 10 ἄρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας. & mox ℣. 11. τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς. Atq; hoc diſcerniculi ſervatum legitur in Edit, Francofurtenſi á Petro Brubacchio, quæ exiit anno 1553.

Εὖ, ιλ. υ. ℣. 464. Ἰλιαίνων εἴ πως εὖ πεφίδοιτο λαβὼν καὶ ζωὸν ἀφείη. Hic enim Euſtath. annotat Encliticam eſſe. In nonnullis autem exempl. legitur εὖ, ſicut etiam pro ἀφείη, ἀφηη.

Οἷ pro αὐτῷ pronom. dativi caſus ex genit. οὗ, ιλ. α. ℣. 251. οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. ιλ. β. ℣. 515. Ap. Rhod. 2 ℣. 969. & 981. & Pind. 9. Pyth.

Ἕ, Orpheus in Procemio περὶ τῶν λίθ: ℣. 22. Hom. ιλ. α. ℣. 236. & 510. Item ιλ. ε. ℣. 103 οὐδέ ἑ φημί. Non prætereundum & hoc eſt, quód Euſtath. ſi-

ne

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

ne accentu ſcribat, dicens eſſe vocem Encliticam trium generum.

Secundò diſſyllabis.

Σέο, cujus exemplum poſtea erit in quarta regula de Remiſsione. At ſæpius ἄνευ τῆς ἐγκλίσεως reperitur ſcriptum, ut ιλ. ξ. ψ. 320, ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Et οδ. β. ψ. 180 τοῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.

Σφωὲ, ιλ. κ. ψ. 546. ἤ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;

Σφίσι, ιλ. α. ψ. 368. καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν. Atq; hanc ſcripturã agnoſcit Euſtathius, quamvis rectiùs in opere μεγαλογραμμάτῳ Homerico H. Steph. legatur σφίσι, ἄνευ τῆς ἐγκλίσεως, ſicut etiam in Editione Brylingeri & Hervagii, quemadmodum poſt docebitur in doctrina Retentionis. Exempl. habes apud Pind. od. 10. Olymp. & 4. Pyth.

Σφέας, ιλ. δ. ψ. 284. & 337. Item ιλ. ε. ψ. 151. & 567. ac paſsim alibi.

Ἕο teſte Heſychio, quamvis non incli-

nec

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

het ἰλ. β. ꝟ. 239. neq; οδ. η. ꝟ. 217. neq; οδ. ξ. ꝟ. 461. In quibus omnibus locis poſſet inclinare, dummodo inter inclinativas voces referenda foret.

Ἕθεν pro αὐτοῦ καὶ αὐτῆς teſte Heſychio, qui addit Encliticum non eſſe, quando ſignificet ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτῆς. Ubi inclinat, habes exemplum ἰλ. α. ꝟ. 117. οὔ ἑθεν: atq; hæc ſcriptio reponitur in margine Operis Homerici μεγαλογραμμάτου, pro οὗ ἕθεν, quæ eſt in textu. Sed utut hic ſcribatur, ſæpius tamen abſq; ἐγκλίσει reperitur, ut ἰλ. ι. ꝟ. 682. μάλα γὰρ ἕθεν εὐρύοπα Ζεύς. & ἰλ. κ. ꝟ. 25. τοὶ δὴ ἕθεν. &c.

CAP. V.

De Encliticis in Verbis.

I. Εἰμὶ, ἰλ. β. ꝟ. 63. Διός δέ τοι ἄγγελός εἰμι. Æſchyl. in Perſis pag. 173. In Eumenid. pag. 297. & in Agamemn. pag. 179. κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος h. e. τὸ ἐν τῇ ὁδῷ ὀφθέν. Exp. Scholiaſte. Aliud eſt. Epig. 3. p. 235.

Εἶ autem non inclinat, Sophocl. pag. 417. Edit. H. Steph. Æſchyl. Prom. pag.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

pag 43. & Epigr. 1. pag. 66. Ἐστὶ verò Doricum pro εἶ ἢ εἷς inter Encliticas recenſetur, ut ιλ. α. ϛ. 178. & ιλ. ε. ϛ. 645. ιλ. χ. ϛ. 395.

Ἐστὶ; Apoll. Rhod. Argon. 2. ϛ. 234. θέσφατόν ἐστιν, &c.

Ἐστὸν, Plato in Polit. p. 263. τωυτόν ἐστιν, ubi reponitur in margine τωυτόν ἐστον.

Ἐσμὲν, Æſchyl. Eumen. pag. 286. ἡμεῖς γάρ ἐσμεν νυκτὸς αἰανῆ τέκνα, id eſt, σκοτεινά ἢ θρηνητικὰ καὶ αἰάζειν ποιοῦντα. & poſtea p. 292. πολλαὶ μέν ἐσμεν, &c. Sic εἰμὲν poeticè pro ἐσμὲν, ut ιλ. θ. ϛ. 234. ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν. & οδ. ο. ϛ. 195.

Ἐστὲ, ιλ. γ. ϛ. 280. μάρτυροι ἐστε, ιλ. ζ. ϛ. 79. & Æſchyl. ἑπτ' ἐπὶ Θ' pag. 77. μνήστορές ἐστέ μοι. Multoties tamen reperitur non inclinans, ut apud Ariſtoph. initio Act. 5. Scen. 1. κατ' οἶκον ἐστὲ, &c.

Εἰσὶ, οδ. ι. ϛ. 174. οἵ τινές εἰσι, & οδ. ξ. ϛ. 57. Epig. 1. pag. 1. Pauſan. in Bæot. pag. 298. Edit. VVechelianæ. Item Apoll. Rh. lib. 3. ϛ. 355.

II. Φημὶ, ιλ. ε. 184. ἀνὴρ ὃν φημι. ιλ. ζ. ϛ. 488. Epigr. 1. pag. 103. & Æſchyl.

pag.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

pag. 279. οὔ φημ' Ὀρέστην. Notanda & hic eſt accentus remiſsio apud Arceſilam, φήμ' ἐγὼ. Extat etiam apud Ariſtoph. in Pluto.

Φὴς autem non inclinat. ὀδ. ξ. ϛ. 117. ἰλ. δ. ϛ. 351. Æſchyl. in Perſis p. 145. & Plato in Charmide ſub finem.

Φησὶ, ἰλ. η. ϛ. 393. οὔ φησιν δώσειν.

Φασὶ, Thucyd. lib. 2. ὥς φασι. Æſchyl. in Perſis p. 160, ἐρημόν φασιν. Item Epigram. 1. p. 30.

CAP. VI.

De Encliticis in Adverbiis, & primúm Monoſyllabis.

Πῆ alicubi, qua. ἰλ. α. ϛ. 374. ὀδ. β. ϛ. 127. οὔτέ πη ἄλλη. Apoll. Rh. Arg. 2. ϛ. 1106. & lib. 3. ϛ. 424.

Πȣ͂ alibi, uſpiam. Apoll. Rh. Arg. 2. ϛ. 116, ὁ δέ που καὶ ἀπόφιος ἄμμι τέτυκται. & ϛ. 1145. & adhuc lib. 3. ϛ. 387. Item Epigr. 3. p. 255.

Ποὶ aliquó. Ariſtoph. Pluto, εἰ τὸν θεὸν Ἔρημον ἀπολιπὸν τέ ποι φευξȣ́μεθον, ſi quó nos procipiams. & Pind. od. 5. Pyth. ἀκȣ́οντί ποι χθονίᾳ φρενί.

Πῶ

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Πῶ quaquam, adhuc, dum, aliquo modo. ἰλ. α. στ. 262. οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας· οὐδὲ ἴδωμαι. Æſchyl. Prom. pag. 6. Edit H. Steph. ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω: nondum eſt natus, qui compeſcet iſta. In Editione autem Oporiniana hæc particula πω omiſſa eſt: Sed omnino addi debet, vel ſimilis quæpiam, ut verſus quum ſit Iambicus Iambo etiam claudatur.

Πῶς quodammodo, aliquo modo. ἰλ, α. στ. 66. & 408. ἰλ. β. στ. 72 Theocrit. Idyll. 8. στ. 26. & Æſchyl. ἑπτ' ἐπὶ Θ. p. 106. ἤδη πως, &c.

Δὲ cum articulis apoſtrophatum, ut ὅδ', ἥδ', τόδ', pro ὁ δὲ, ἡ δὲ, τὸ δέ. Item quando poſtpoſitum accuſativo ponitur pro πρός. ut ἰλ. θ. στ. 12. οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε.

ὅδ', ἰλ. ω. στ. 398. οδ. φ. στ. 206. & Epigr. 3. pag 253.

ἥδ', Æſcyl. Prometh. p. 62.

τόδ', ἰλ. α. στ. 178. verba poſtea citantur in expletiva conjunctione πȣ. Item Æſch. ἑπτ' ἐπὶ Θ. ſub initium.

Ποθὲν alicunde. Chryſoſt. de Sacerd. οὐδὲ ἄλλοθέν ποθεν, nec aliunde alicunde Apoll. Rh. Arg. 2. ꝟ. 826. ἔκ ποθεν. & lib. 3. ꝟ. 1287.

Ποθὶ alicubi. ιλ. α. ꝟ. 128. αἴκέ ποθι Ζεύς. ιλ. κ. ꝟ. 8. & Apoll. Rh. 2. ꝟ. 1140.

Ποτὲ qvandoqꝫ, tandem. ιλ. α. ꝟ. 163. οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας. & ꝟ. 205 & 226. Epig. 3. p. 237. Item Pind. 4. Pyth. De hac diſyllaba Enclitica multotiens obſervatum hoc habeo, qvód vdꝫ. ἐν τῇ συνεγκλίσει poſt monoſyllabam Encliticam ferè ſemper accentum ſuum retineat. Exempla impræſentiarum hæc damus. ιλ. δ. ꝟ. 48. γάρ μοι ποτὲ &c. ꝟ. 219. τά οἱ ποτὲ, Pind. Nem. 4. οὐδέ μιν ποτὲ, Item ιλ. α. ꝟ. 163. μέν σοι ποτὲ. &c.

Atqꝫ hæc omnia ſunt ἀόριστα ἐπιρρήματα, qvæ interdum πλεονάζει. καὶ ταῦτα ἢ περισπᾶται ἢ ὀξύνεται.

Cap.

De Encliticis in Conjunctionibus & primùm Copulativis.

Κὲ & κὲν, ιλ. α. ϛ. 137. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι. Et ſuprá ϛ. 135. Infrá etiam ϛ. 324.

Τὲ ιλ. α. ϛ. 61. ιλ. β. ϛ. 591. Apoll. Rh. Arg. 1. ϛ. 819. & 856. Pind. od. 4. Pyth. &c.

Secundò Expletivis.

Græcis vocantur hujuſmodi Conjunctiones, σύνδεσμοι παραπληρωματικοί. τὸ μὲν ὄνομα ἔχον ἀπὸ τοῦ τὴν φράσιν παραπληροῦν, ἢ μέτρου, ἢ κόσμου χάριν.

Γὲ, ιλ. α. ϛ. 60. 299. & 304.

Νὺ. ιλ. α. ϛ. 382. ιλ. ψ. ϛ. 490. Apoll. Rh. 2. ϛ. 245. & 700. ἐκ δέ νυ πάντων.

Νυν pro νὺ κατ' ἐφελκυσμὸν τοῦ ν.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Apoll. Rh. 1. ꝟ. 664. & ſuprà ꝟ. 311. κλῦτέ νυν. ubi Schol. accipit τό νυν ἀντὶ τοῦ οὖν: quod prorſus damno, quum accentum remittat: νῦν autem adverbium non inclinat. ιλ. ψ. ꝟ. 485.

Πού, ιλ. α. ꝟ. 178. θεὸς πού σοι τόδ' ἔδωκεν. Atq; hanc ſcripturam agnoſcit Euſtathius, dicens hoc πού Encliticum, alicubi, nimirum ἐν τῇ συνεγκλίσει ὀξύνεσθαι. Verùm H. Steph. edidit, θεός που σοὶ τό γ' ἔδωκεν, quod certè rectius.

Πὲρ, ιλ. α. ꝟ. 131. ἀγαθός περ ἐών. Heſiod. ἐν ἔργοις, χαλεπή περ ἐοῦσα, Epigr. 3. 215. &c.

Ῥὰ ab ἄρα, quæ ipſa tamen non inclinat. ιλ. α. ꝟ. 113. Epigr. 1. pag. 92. Apollon. Rh. Argon. 2. ꝟ. 822. & 1147.

Τοὶ Pind. od. 3. Pyth. ἀλλά τοι ἤρατο τῶν ἀπεόντων, ſed amabat abſentes. Muſurus, αἱ γάρ τοι πολύςεγοι μὲν ἑλεπόλεις, &c.

Κὲ, ιλ. ε. ꝟ. 351. οδ. ο. ꝟ. 422. Item κὲν pro κὲ ſequente vocali, οδ. ι. ꝟ. 79. Pind.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Pind. 1. Olymp. ſub finem. Apoll. Rh. 3. ψ. 350. & 359.

Τε, ιλ. α. ψ. 8. τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; ἄρ' etiam hic vacat ιλ. χ. ψ. 30. & 31.

Τὰρ, ιλ. α. ψ. 8. τίς τὰρ σφῶε &c. Sic .n. in quibuſdam legitur exemplaribus: quamvis ut jamjam citavimus, ediderat H. Steph. manuſcriptum Exemplar imitatus.

Οὖν item cauſalis cum οὐκ compoſita, ut negationem ſignificet, οὔκουν non igitur, non itaque: vel, proinde non. Abſque veró negatione retinet accentum, ut οὐκοῦν, & ſignificat, igitur, atqui, profectó, enimvero. Exemplum prioris eſt apud Platonem in Hom. Item apud Soph. p. 407. & Æſchyl. Prom. pag. 39. οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί; non præbueris mihi hoc officii? καὶ τὰ ἑξῆς.

CAP. VIII.

De Encliticarum Remiſſione.

Accentum ſuum in proximé præcedentis vocis ultimam remittunt Encliticæ, quando iſta vox fuerit,

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

I. Aut παροξύτονος τροχαϊκή. ιλ. α. στ. 128. αἴκέ ποθι Ζεύς. ιλ. β. στ. 485. ἴστέ τε πάντα. ιλ. μ. στ. 7. ὄφρά σφιν. στ. 26. ὄφρά κε. οδ. ι. στ. 543. ἔνθά περ ἄλλαι. Sed hic Remiſsionis modus non uſqveqvaq; obſervatus legitur, ut ιλ. μ. στ. 285. ἄλλα τε πάντα. οδ. η. στ. 224. ἰδόντα με. οδ. ξ. στ. 367. ὅττι μιν. Plura hujus obſervationis exempla deprehendes apud Æſch. p. 149. & 206. Edit. H. Steph. Ariſtoph. in Pluto ſub finem. Item οδ. ξ. στ. 367. & Epigr. 1. p. 7. & 8.

Illud hoc loco præcipuè notandum erit, qvód εἰμὶ & ejus condeclivæ voces accentum ſuum retineant μετὰ τὰς λέξεις παροξυτόνους τροχαϊκάς. ut ιλ. θ. στ. 17. ὅσσον εἰμί. Æſch. ἑπτ' ἐπὶ Θ. p. 111. μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν. Ibid. κάρτα ἐπὶ ἐγχώριος Μελάνιππος. & rurſum. κάρτα εἰσὶν ὅμαιμοι. Locus itaque Pavſaniæ in Arcadicis ſub finem hoc pacto perperam legitur. ἄλλό ἐστιν ἱερὸν Διονύσου Μύστου. &c. ἐστὶν enim hic haberet accentum.

Avt

II. Aut προπαροξύτονος. οδ. ι. ℣. 359. ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ. Epigr. 3. p. 191. Æſch. ἑπτ' ἐπὶ Θ. p. 92. & 102. Pind. od. 2. Pyth. Pavſan. in Arcad. p. 273. πόλεώς ἐστιν &c. Item in Bœoticis p. 315. ἀξιόχρεών ἐστιν ἐς πίστιν.

III. Aut προπερισπωμένη. ιλ. β. ℣. 56. θεῖός μοι. ℣. 58. εἶδός τε. Plura habes apud Æſch. Prom. p. 43. 53. & ἑπτ' ἐπὶ. Θ. p. 103. Item Pind. 7. Nem. Atque hi duo Remiſsionis modi puta in προπαροξυτόνοις καὶ προπερισπωμένοις ſunt creberrimi. Verúm ab hoc ultimo excipitur verbum ἐστί, qvod accentum ſuum retinet, qvando vox præcedens προπερισπωμένη, ultimam longam habet *ſaltem* poſitione, ut φοῖνιξ. κῆρυξ. σμῶδιξ. αὖλαξ & Doricè ὦλαξ, & ὁμῶλαξ q: ὁμοαῦλαξ. & καταῖτυξ ιλ. κ. ℣. 158. & hujuſmodi.

Poſitione ſaltem longam dixi, eó qvód α, ι, υ, in hujuſmodi vocibus naturâ corripiatur: qvæ cavſa fuit cur circumflexo priorem inſignirent tono. Syllaba autem poſitione ſolúm longa, pro brevi habetur: quapropter circũflexus

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

ſupra eam nunquam ponitur, quemad. inquit Gaza lib. 3. ἐπὶ τῇ θέσει μακρᾶς περισπωμένη οὐ τίθε). Poſitio itaq; nullius eſt efficacitatis in collocando accentu, teſte Renato Guillonio Vindocinenſi in Gnomone de Syll. græc. quantitate p. 56. Revocandi icciico ſunt iſti Grammatici ab hac hæreſi, quód putent in univerſum, ancipitem produci naturâ, ſequente litera duplice: Accentus .n. poſitio apertè ſatis eorum opiniones retundit, ut patet ex voce θώραξ, in qua, niſi ultima eſſet longa naturâ, nō ſcriberetur προπαροξυτόνως ſed προπερισπωμένως, haud aliter ac in χαμᾶζε καὶ πρᾶξις, & aliis ſimilibus habentibus vel indicante ipſo accentu, ancipitem vocalem naturâ productam ante duplicem.

Quód autem anceps dicta vocalis in hujuſmodi vocibus ante ξ & ψ (in ζ veró nullæ ſunt) brevis ſit, oſtendunt caſus obliqui, in quibus *propemodum* corripitur, ut αὖλαξ, ἄκος. ὁμῶλαξ, ἄκος. Apollonius Rh. Arg. 2. ℣. 398. Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες, ὧν ὕπερ ἤδη &c. hoc eſt, ὅμουροι explicante

Scho-

Scholiaſte: ὤλακα γὰρ τὴν αὔλακα Δωρικῶς.

Propemodum addo, quia in ιξ & υξ deſinentes, quæ ι & υ in rectis caſibus abbreviant, in obliquis naturâ extendunt, ut φοῖνιξ, φοίνικος, κῆρυξ κήρυκος. ιλ. δ. ℣. 141. —— ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ &c. Sic etiam Apoll. Rh. Arg. 2. ℣. 922. φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ, pro rubra criſta. Item ιλ. α. ℣. 334. χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι. ιλ. β. ℣. 50. αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε &c. Sed in hoc ultimo ſemel brevem υ legere me memini apud eundem Homer. ιλ. ρ. ℣. 324. κήρυκι ἠπυτίδῃ, qui locus proculdubio mendoſus erit, quum paſſim alibi legatur ρυ ſyllaba longa: quemadmodum etiam monuimus in noſtro Opere Epithetorum. Ut autem ſanetur, fiat apoſtrophe hoc modo, κήρυκ' ἠπυτίδῃ. Vide Henr. Steph. Lex. t. 4. pag. 178. H.

IV. Aut monoſyllaba tonum non habens: ut ιλ. ζ. ℣. 521. οὔ τις τοι. Pind. 4. Pyth. ἔκ τε. οὔ τε. Pyth. 8. οὔ τε. Æſchyl. ἑπτ' ἐπὶ Θ. εἴ νιν. & ibid. οὔ τι

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

νιν. In Evmenid. εἴ σε. & ibid. εἴ σφε. Plato lib. 4. leg. p. 715. ἐν τισι πόλεσι. Item alicubi ὥς σέο &c.

Οὐ etiam in fine verſus vel ſententiæ, ſicut ante Encliticas tonum recipit acutum: Plato lib. 3. de Repub. p. 394. πολλὰ δὲ οὔ. Item in Charmide p. 169. ἴσως δέ τισιν οὔ.

Antè qvám huic parti de Remiſſione umbilicum admoueamus, duo nobis penſiculatè conſideranda veniūt.

Primum eſt, qvód pronomina hæc monoſyllaba σοῦ, σεῦ, σοὶ, σὲ, εὖ, οἱ, σφὶ, σφὼ, & hæc diſſyllaba σεὸ, ἕο, ἕθεν, σφίσι, σφέας, ſemper inclinentur, qvando avt abuſivè adjiciuntur: avt abſolutè dicuntur, ad aliam perſonam certam per appoſitionem non referenda. ut ἔτυπτόν σε verberabam te, ſimpliciter dicitur, & qvaſi indefinitè, aliis, reſpectu tui, non excluſis, ita ut alios etiam verberârim.

Sic etiam Pronomina tertiæ perſonæ ſingularis vel pluralis numeri: Item qvando ex ſuperfluo adjiciuntur, vel qvando vim ſuam dicunt, accentum remittunt: qvando veró locum, ſervant.

Oeco-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Oecolamp. p. 28. ſuæ Gramm. Baſil. impreſſæ An. 1539.

Alterum eſt, qvód ἐςὶ fiat παροξύτονος, qvando *I.* Avt ſententiam inchoat, ut ιλ. β. ℣. 811. ἔςι δέ τις προπάροιθε πόληος αἰπεῖα κολώνη. Apoll. Rh. Arg. 1. ℣. 936. Pindar. 8. Olymp. Item 11. Εἰμὶ avtem non fit παροξύτονος ſententiam inchoans, ut Epig. 1. p. 6. εἰμὶ μέλας, τρηχύς τε.

II. Aut Apoſtrophatur, ut Apoll. Arg. 2. ℣. 252. μάλα περ λελιημένοι, ἔς' αὖ ὁμόςης &c. Idem lib. 1. ℣. 694. ἐπήβολος ἔς' ἀλεωρή. Æſch. Prom. p. 45. Item ἑπτ' ἐπὶ Θ. p. 70. αὐτὸς κατόπτης δ' εἶμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων. *Item* qvando præcedens vox apoſtrophatur ut Æſch. in Prom. p. 20. οὐδ' ἔςιν ἄθλου τέρμά σοι προκείμενον; Neqve eſt hujus conflictus tibi propoſitus terminus? Pind. olym. 3. in fine, τὸ πόρσω δ' ἔςι &c. Pavſ. in Arcad. p. 263. τῇ δ' ἔςι πάνδημος. Item εἰμὶ καὶ εἰσὶ, εἰμὶ ιλ. θ. ℣. 27. περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων. Et in Plut. Ariſtoph. οὐκοῦν ἐκεῖνος εἰμ' ἐγώ. Εἰσὶ apud Simeonem Cibaſilã αἱ δ' εἴσ' Ἀθῆναι &c. Et Ariſtoph. in Neb. σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόντες.

III.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

III. Aut deniq; ſubjicitur hiſce particulis ſex τοῦτ', οὐκ, ὡς, καὶ, εἰ, ἀλλ'.

Τοῦτ', ιλ. α. ϛ. 564. εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι. Ariſtoph. in Nebulis ſtatim ſub initium. Item Plutarch. de diſcernend. Amic. & Adulat. Aliâs tamen ſcribitur conjunctim τουτέστι.

Item pro μὴ ἐστὶ legitur aliubi μὴ ἔστι, & rurſum pro μὴ ἔστι, μὴ 'στι, ut apud Sophoclem p. 185. Sic pro ποῦ ἐστὶ, apud Ariſtoph. in Pluto ποῦ 'στι, vel ut habet Editio Frobeniana, ποῦ' σθ' ὁ πλοῦτος.

Οὐκ. ιλ. ξ. ϛ. 212. οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. ιλ. γ ϛ. 45. ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή. Æſch. Prom. p. 6. οὐκ ἔστιν αἴκιμ', οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ. αἴκιμα poſuit pro αἴκισμα quod eſt in Edit. Baſileenſi: σ enim excluſit ut Iambi continuarentur.

Ὡς. ιλ. γ. ϛ. 60. αἰεί σοι κραδίη πέλεκυς ὡς ἐστιν ἀτειρής. Bina exempla habes apud Ariſtoph. in Pluto & Nebulis.

Καὶ. Dionyſ. Halic. lib. 10. Antiq. Rom. p. 646. in Edit. Sylburgiana, καί ἐστιν

ἐν

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

ἐν τῇ αὐτῶν ἤδη γῇ. Verúm Sylburg. edidit juxta primam obſervationem de Amiſsione, hoc pacto. καί ἐστιν. Plato in Charmide p. 168. Edit. H. Steph. εἰ ἄρα καὶ ἔστι.

εἰ. Plato in Char. pag. iam citata, ἀλλ' εἰ ἔστιν ἐπισκοπῶμεν, at ſi ſit, diſpiciamus. & p. 169. Item ἰλ. ε. στ. 183.

ἀλλ' Æſ. Eum. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῦτο προστεταγμένον p. 279. Sic etiam in ἱκετ. p. 333. Item apud Ariſt. in Pluto &c.

Non diſparilis ratio Retractionis Accentus eſt ipſis Præpoſitionibus: quando aut ἀναστροφάδην cum ſuis caſibus conjunguntur: aut pro verbis ponuntur; aut aliquando pro Adverbiis.

Exempla prioris partis. Apollon. Rh. Arg. 1. στ. 45. 83. 286. & 625. ἰλ. β. στ. 91. 162. 178. 203. & 464. νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. Huc facit locus Gazæ lib. 3. τῶν μέν τοι γε (inquit) δισυλλάβων μετὰ τὰ ὀνόματα τιθεμένων, ὁ τόνος ἀναβιβάζεται· ποιηταῖς μὲν πασῶν. Παρνασσὸν κάτα. καὶ ἐμῶν μέτα. Λογογράφοις δὲ, τῆς πέρι μόνης, τούτων πέρι. &c.

Exem-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Exempla ſecundæ, cum ejus approbatione hæc ſunt. ἔνι pro ἔνεστι apud Ariſtoph. in Pluto, ἔνι (inqvit) γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Æſch. Prom. p. 22. οὐδὲ μάτην χαριλογλωσσεῖν ἔνι μοι. Sic ἔπι pro ἔπεστι, ιλ. α. ψ. 515. ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος: qvoniam non tibi ineſt timor: vel pro adeſt, atq; ſic ſubſtituatur τι pro τοι dativo, ut facit H. Steph. in lex. t. 1. p. 1134. A. qvamvis priorem ſcripturam retinuerit in Opere Hom. μεγαλογραμμάτῳ.

Item πάρα pro πάρεστι. Æſch. Prom. p. 8. καὶ δὴ πρόχειρα ψάλλια δέρκεσθαι πάρα: Atq; licet prompta vincula intueri. Hic obiter nota in Edit. Oporiniana edita anno 1559. legi ψέλια: Promiſcué avtem uſurpantur ψέλια ψέλλια, καὶ ψάλια ψάλλια pro κοσμήματα τὰ περὶ τοὺς καρποὺς teſte Polluc. Schol. veró hoc loco ψάλλια dicit κυρίως εἶναι τὰ περιστόμια τῶν ἵππων.

Atq; de hujuſmodi præpoſitionum ſcriptura & uſu ſic inqvit Gaza lib. 3. παροξύνονται δέ καὶ ὅτε ἀντὶ ῥημάτων κεῖνται, ὡς ἡ πάρα ἀντὶ τοῦ πάρεστι. Item lib. 2.

ἔνι

ἔνι μέν τοι μεταθέσει τοῦ τόνου, οὐκ ἔτι πρόθεσις, ἀλλ' εἰς ῥηματικὸν μεταβαίνει. ὥσπερ ἀμέλει καὶ ἡ παρά. πάρα γὰρ ἀντὶ τοῦ πάρεστι. καὶ ἔπι ἀντὶ τοῦ ἔπεστι.

Exempla tertiæ, ex Apollon. Rhodio impræſentiarum hæc damus. Lib. 1. ℣. 65. ὃν πέρι πάντων (loqvitur de Mopſo Titareſio) Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν. ℣. 771. inqvit. πέρι γάρ μενέαινεν ἔπεσθαι τὴν ὁδόν. ℣. 830. πέρι γὰρ βαθυλήϊος ἄλλων νήσων. ℣. 1333. πέρι γάρ μ' ἄχος εἷλεν. In qvibus omnibus exemplis πέρι ponitur pro περιοσσῶς h. e. ſummé, eximié, ſupra modum, ut annotat etiam Schol. Apoll. ad locum ſimilem p. 70. lib. 2. poteſtq; jungi in exemplo primo (teſte doctiſs. Henrico Steph.) vel cum πάντων, vel cum ἐδίδαξε, ut vel intelligamus, ὃν ἐδίδαξε περιοσσῶς θεοπροπίας οἰωνῶν πάντων, vel, πέρι πάντων, θεοπροπίας οἰωνῶν, qvod mavult. Qvamvis avtem dicat poëta, πέρι πάντας pro ὑπὲρ πάντας ℣. 100. Invenitur tamen & πέρι πάντων in eadem ſignificatione lib. 2. ℣. & od. 6. Olymp. Pindar.

At

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

At ſine caſu utitur tum alibi tum lib. 4. ꝟ. 1031. ὑμέων ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτατοι, ἀμφί τ' ἀέθλοις Οὔνεκεν ὑμετέροισιν ἀτύζομαι, &c.

Remiſsio etiam contingit in Nominibus, ſicut ſuprá in verbis, quando videlicet ultima ſyllaba ὀξύτονος per Apoſtrophen abjicitur, atque hoc iccirco, ne voces eæ ab omni accentu ſint vacuæ, ut κάκ' ἐξήρυκε apud Soph. p. 401. & κάκ' ἔοργε ιλ. γ. 351. pro κακά. Æſch. ἑπτ' ἐπὶ θ. p. 91. dixit δεῖν' pro δεινά, ſicut etiam Apoll. Rh. lib. 3. ꝟ. 557. Pind. od. 9. Olymp. τέρπν' pro τερπνά. Item φανέρ' pro φανερά, od. 3. Homer. ιλ. α. ꝟ. 111. ἀγλά' pro ἀγλαά. Item ιλ. ε. ꝟ. 583. λεύκ' pro λευκά. Æſchyl. in Perſ. p. 136. ἀγάθ' pro ἀγαθά: Ariſtoph. etiam in Pluto. Æſch. in Choë: p. 242. λοίπ' pro λοιπά. Similem habes Remiſsionem ſuprá in voce ἔμ', ſub initium hujus tractatus. Aliam apud Stobæum in tract. de Ira. θυμὲ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσι κυκώμενε &c. Vide Paralip. Gram. Græc. linguæ Inſtit. H. Steph. p. 71. & 72. ubi & hæc addit. Inveni-

tur

tur in quibuſdam diſyllabis poſt eliſio-
nem accentus gravis ſyllabæ poſterioris
in circumflexum prioris tranſiſſe, ut τὰ
χρῦσ' ἔλεξε pro τὰ χρυσᾶ ἔλεξε. Malim
tamen χρύσ' ibi qvám χρῦσ' ſcribere,
ſicut ſupra φήμ' ἐγώ non φῆμ' ἐγώ cita-
vimus ex Pluto Ariſtoph. ad qvem lo-
cum ſic inqvit Schol: ὅτι ἀναβιβάζεται,
ὀξεῖα ὀφείλει τίθεσθαι. ἐν μὲν προπερισπωμένη·
ἄτοπον γὰρ, ὥσπερ ἐνταῦθα τὸ φήμ' ἐγώ. καὶ
τὸ χρύσ' ἔδρασε. καὶ τὸ δεῖν' ἄττα. καὶ τὰ τοι-
αῦτα. ἀλλὰ καὶ ὅτι προπερισπωμένη ἔν τινι λέ-
ξει κεῖται μονοσυλλάβως, εἰ μὲν περὶ δύο συλ-
λαβῶν ἐστι τόνος, ἐγκλινέσθω. οἷον οὔτοι που
σπουδὴν ποιεῖς. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα ἐν
τούτῳ. εἰ δὲ περὶ τριῶν συλλαβῶν ἐστιν ὁ τό-
νος, ἄτοπον τὴν προπερισπωμένην ἀναβιβάζειν
καὶ ὀξεῖαν ποιεῖν. ὡς ἐν τῷ ἐνίκα σοῦ μύθους λέ-
γει, καὶ τοῖς τοιούτοις. χρὴ γὰρ ἀκίνητον τηρεῖν τὴν
προπερισπωμένην. &c. Sed plerunq; etjam
relinqvi ſine accentu talia vocabula, qvę
eliſionem paſſa ſunt, videmus &c.

In τὸ ἀληθὲς novus eſt Remiſsionis
modus: Fit enim interdum εἰς παρο-
ξύτονος; atqve ſic triplicis fuerit uſus:
qvem qvum cuivis non ſit pervius, ex

H. Steph. annot. in Sophoclem p. 29. & 30. ſic breviter repaſtinamus.

Primúm accipitur Aduerbialiter pro Veré, revera, profectó: Nam tranſeunte accentu é ſuo loco in alium, transîſſe itidem Nomen in Adverbium perſvaſum habent; Sic n. inqvit Schol. Ariſtoph. ἄληθες, ἴσον τῷ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην ὅταν πῦσμα δηλῇ. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα θαυμαστικὸν καὶ προπαροξύτονον ἀττικῶς. Ariſtoph. in Eqvit. ἄληθες, ὅσα περ ἐστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά. Et rurſum aliud in Veſpis. Item in Pluto.

Secundó Admirationi adhibetur, & commodé per Itáne? ut qvod Comicum, qvum dixiſſet Plutus — ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ, ſubjunxit Chremyl. ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων. Καὶ τὰ ἑξῆς.

Tertió Ironiæ ſervit, ut Plutus Ariſtophanicus. ἄληθες. σὺ γὰρ δεινότατα δεδράκατον, ζηλοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν; Sunt enim Pavpertatis verba, qvibus contradicit his Chremyli. σὺ γὰρ αὖ τοσουτονί, Ἑνεκεν γ' ἐς ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη. Aliud exempl. habes apud Soph.

Soph. in Antigone p. 244. Atque hactenus Remiſsio: Seqvitur Amiſsio.

CAP. IX.

De Encliticarum amiſsione.

Accentum ſuum voces Encliticæ omnino amittunt, qvando eas precedens fuerit.

I. Avt ὀξύτονος. ιλ. κ. ψ. 516. ἀλιμολάπι θεός ἐμι. Ep. 1. p. 65. Æſchyl. Prom. p. 11. & 34. Pind. od. 4. Iſth. Ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾷ κέλευθος: Hic n. μοι primúm amittit ſuum accentum ꝓpter ἐστί vocem ὀξύτονον, deinde hoc παροξυτονεῖται propterea qvód orationem orditur. Atq; hujuſmodi exempl. habemus Od. 10. Nem. ἔστι σοι μὲν τούτων λάχος. Item Ep. 1. p. 6. Edit. Ald. ξεινίη δ' οἶμος ἔτ' ἐστ' ἄβατος. Henricus veró edidit, οἶμος ἔτ' ἔστ', qvám avtem recté viderint doctiores. Item adhuc p. 64. ταῦτα δύ' ἐστὶ πάθη, ꝓ qvo nos potius & hanc primam obſervationem & Aldinam editionem ſeqventi, reponimus, ταῦτα δύ' ἐστι πάθη.

Qvód veró in hujuſmodi exemplis nonnulli dicunt accentum remitti in

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

præcedentis vocis ultimam, verum non eſt, qvum θεός & reliqvæ hujus generis voces proprium ſibi accentum vendicent acutum, (unde & ὀξύτονοι .i. acutitonæ dicuntur) qvi non patitur ſe á ſua ſtatione removeri propter vocem Inclinativam. Qvod qvum fiat, eam ſuum accentum amittere certum eſto.

II. Avt παροξύτονος Iämbica. Pyrrichia & Spondaica.

Iambica. Apoll. Rh. Arg. 1. ℣. 285. Epig. 1. p. 69. b. In Edit. Aldina. Item Epig. 1. p. 5. Edit. H. Steph. ἀμφοτέρων με &c. Æſchyl. Prom. p. 23. & 29. ξυνομαιμόνων τε ἡμάν &c. ubi nota in H. Steph. Editione perperam ſcribi τὲ cum accentu, qvem errorem declinavit Oporinus. Aliud habes exempl. ἑπτ' ἐπὶ θ. p. 81.

Pyrrichia. Æſchyl. Prom. χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. ſuprá fuit. Idem ἑπτ' ἐπὶ θ. p. 72. Item Epig. 1. p. 3. & 4. ιλ. ε. ℣. 592. Apud Apoll. igitur Arg. 1. ℣. 820. perperam legitur, εἰσόκέ τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος &c.

Qua-

Qvapropter juxta hanc obſervationem corrigendus eſt locus hunc in modum, ἐοίκει τις θεός. Item & hic apud Platonem lib. 4. de Repub. p. 438. ὅσαί γ' ἐστι τοιαῦτα. ὅσα enim legeretur.

Spondaica. Muſurus, σοῦ δὴ τοῖχους ἄλλοις τε αὖ τις ἐλέγξειε &c. Ierem. Archiepiſcopus Conſtantinop. χάρις εἴη σοι καὶ εἰρήνη. Apoll. Rh. 1. ℣. 417. Pindar. 4. Pyth. ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυός. Atque hoc exempl. iccirco adduxi, ut occaſionem juniores monendi ipſe mihi ſubminiſtrarem de qvantitate αι & οι. κατὰ παντὸς enim non eſt regula Grammaticorum, qvâ dicitur αι & οι in fine haberi pro brevibus; excipiuntur avtem

1. Dativi contracti, ut αἰδοῖ, λητοῖ. Item ſecundum Gazam nominativi primæ declinationis in αι, ut αἰνέαι: qvamvis alii αἰνεῖαι ſcribant προπερισπωμένως.

2. Optativi, ut ἐξερείψαι, qvi hic habetur. ἐξερείποι præſens. ἐξηρείφοι præteritum. ἐξερείψοι futurum.

3. Adverbia, ut οἴμοι, οἴκοι. οἶμοι autem & οἶκοι nomina ſunt: ſic etjam χαμαί. Sed qvód ὀδ. η. ℣. 160. corripiatur, id fit propter ſequentem vocalem in ἥσθαι: liberum enim eſt Poëtis & corripere & producere diphthongos, item vocales longas, ante alias in vocibus præcipué ſeqventibus. Bina tamen Adverbia in αι utputa πάλαι καὶ πρόπαλαι leguntur brevia. Vide Renatum Gvillon in Gnom. p. 37.

Ex hac Amiſsionis lege, nempe qvando vox p̄cedens ſit Iambica, Pyrrichia & Spondaica, excipitur.

Primúm, Verbum εἰμὶ cum ſuis condeclivis, qvod hic tonum retinet: *I.* ut ιλ. α. ℣. 259. Æſchyl. Prom. p. 63. & ἑπτ' ἐπὶ θ. p. 140. ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές. *II.* ιλ. β. ℣. 73. Apoll. Rh. 1. ℣. 692. Epigr. 3. p. 214. καὶ τίνος ἐστί. Poſt Pyrrichium etjam φημὶ cum ſuis condeclivis retinet. ut ιλ. ε ℣. 119. οὐδέ με φησί. Item ℣. 635. & 638. & ιλ. κ. ℣. 331. ἀλλά σε φημὶ &c. *III.* Ep. 2. p. 98. b. in edit. Ald. Æſchyl. Prom. p. 34. τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος [illegible] κρατεῖ καὶ δεσπότ[illegible]

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Deinde Pronomina incipientia á σφ, qvæ non amittunt, ſed remittunt accentum non ſecus atq; in vocibus trochaïcis, ut πολλάκις σφεας. Ατρείδης σφισι. Pavſan. in Bœoticis p.315. ἀφικέσθαί σφισιν ἐπὶ τὴν αὐλήν.

III. Avt προπαροξυτόνη. ιλ. α. ꝟ.455. Epig. 1.p.63. αἱ χάριτες τρεῖς εἰσι &c. Æſchyl. Prom. p.39. & 53. ἐπὶ ἐπὶ θ. p.75. & 91. Pind. od.4.Pyth. &c. Epigr. itaq; 1.p.21. in edit. H.Stephani non rectè legitur πολλῶν εἰσὶν, ſed πολλῶν εἰσιν legatur, qvemad. edidit Aldus. & rurſum perperam edidit H.Steph. in eod. lib. Epig. p.60. φωνῆς ἐστὶ γάρ ἀλλότριον: qvod etjam vitium declinavit Aldus exhibens φωνῆς ἐστι p.34. b. &c. Atq; hactenus Amiſsio :: Seqvitur Retentio.

CAP. X.

De Encliticarum Retentione.

Retinent avtem Encliticæ ſuos accentus, qvando avt eas voces ſeqvũtur, qvæ in has p̃dictas obſervationes non cadũt: avt qvando in principiis ſententiarum ponuntur: verùm in qvibus hic ſit varietas ſuperiùs dictum eſt.

Pro-

Pronomina hæc σοῦ, σεῦ, σοὶ, σὲ, εὗ, οἱ, σφὶ, σφῶ, & σέο, ἕο, ἕθεν, σφίσι, σφέας ſuos etiam accentus ſervant, qvando avt ponuntur cum Præpoſitionibus: avt cum Disjunctivis conjunctionibus: aut qvando ſpecialiter per Appoſitionem ad aliam perſonam certam demonſtrativé, diſcretivé καὶ ἐμφατικῶς referuntur.

Exempla primæ partis ſunt hæc. Sophocl. p. 131. Edit. H. Steph. ξὺν σοί. atque ſic etiam edidit Turnebus, qvamvis in ſuæ Editionis calce repoſuit ξύν σοι minus memor hujus obſervationis de Præpoſitionibus. Vide annot. Henr. Steph. in hunc eund. locum Soph. p. 25. & 26. Ep. 1. p. 35. ὑπὸ σοί. Payſan. in Bœot. p. 295. & 74. ἐπὶ σοί ιλ. ε. ϛ. 96. περὶ ἕθεν. Apoll. Rh. Arg. 2. ϛ. 397. ἐπὶ σφίσιν. &c.

Secundæ veró, ιλ. ζ. ϛ. 56. ἢ σοί. ſed in margine repoſuit H. Steph. ἤ τοι. ιλ. δ. ϛ. 444. ἢ σφίν, qvamvis apud Henr. legatur ἤ σφιν.

Tertiæ deniq; hæc habemus. Epig. 1. 98. In Edit. Ald. ἀλλὰ σοὶ Αἰνεία. Pindar.

dar. 2. Pyth. Φαμὶ κὴ σὲ (Ἱέρωνα) ἀπεί-ρονα δόξαν εὑρεῖν. Sic Æſchyl. Prom. ꝟ. 3. Ἥφαιστε σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς: Tibi Vulcane (& non alii) curæ eſſe debent mandata. Id. p. 23. Edit. Hen. Steph. πρὶν ἐγὼ σφίσιν ἔδειξα κεράσεις ἠ-πίων ἀκεσμάτων h. e. αὐτοῖς ἀνθρώποις. Aliud erit ἐπὶ ἐπὶ θ. p. 102. & paſsim alibi plura.

Atq; hæc habui, quæ ex optimis o-pinatiſsimisq; avctorib. in gratiam ju-ventutis φιλέλληνος de vocibus Græ-corum Encliticis ita breviter conſigna-rem, ſuſpicatus me non minus gratam ac fructuoſam ipſi rem feciſſe, qvám mihi pulveris plenam exhibuiſſe. Eam avtem admonitam hic volo, ut diligen-ter diſpiciat, qvænam voces Encliticæ ἐν τῇ ζυνεγκλίσει (συνέγκλισις enim eſt multarum Enclitic. coacervatio) tono-rum capaces eſſe poſsint, & qvæ ſecus. Id etiam & nos docere conati, depræ-hendimus & ex præceptis jam tradi-tis, & uſu lectioneq; bonorum avcto-rum commodiús & faciliús cognoſci poſſe, qvám nova aliqva tractatiuncu-

 la, ad

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

la, ad cujus perfectionem crebrior re-
qvireretur lectio & exemplum firmior
obſervatio: qvum nihil unqvam, qvod
alicujus bonæ frugis ſpecimen præ ſe
ferret, de hujuſmodi præceptum inve-
nerim. Neque enim avſus fui nonnul-
lorum Grammaticorum traditiones ſe-
qvi, qvi neſcio qva avctoritate avt ratio-
ne nobis volunt, ſingulas voces Encli-
ticas ἐν τῇ συνεγκλίσει ποικίλῃ ſuum ha-
bere accentum, acutum nempe, exce-
pta poſtrema, qvam nulla alia ſeqvitur.
Hoc etenim commentum qvám ſit va-
num & falſum, qvamplurimis poſſe-
mus comprobare exemplis: qvæ hic
conglobare animus non eſt, qvum a-
pud avctores Græcos & præcipuè poë-
tas, qvi neceſsitatis ſæpiculè cavſâ En-
cliticas adhibent, ſint freqventiſsima.
Ne avtem penitus nos ab hoc negotio
abjungamus, en exempla ſelectiora da-
mus multiplicis συνεγκλίσεως, ad qvæ
tutó noſtras συνεγκλίσεις conformare
poterimus, qvum de exemplaribus
præſertim Henr. Steph. deſcripta cor-
recti-

rectioribus & ſuffragium aliarum editionum adepti ſint benigniſsimum,

Duæ Encliticæ.

ιλ. α. ℣. 108. & 124. οὐδέ τι πω.
δ. ℣. 176. καί κέ τις.
℣. 184. μηδέ τι πω.
℣. 234. μή πω τι.
℣. 331. οὐ γάρ πω σφιν.
ε. ℣. 388. καὶ νύ κεν. Item ιλ.
ζ. ℣. 486. μή μοι τι. (θ. ℣. 90.
℣. 104. δὲ νύ τοι.
℣. 291. ἢ κέν τοι.
ι. ℣. 142. γαμβρὸς (κέν μοι
℣. 155. οἵ κέ ἑ.
κ. ℣. 19. εἴ τινά οἱ.
λ. ℣. 249. κρατερὸν (ῥά ἑ.

Utrmque locum ſic forté rectiús legeres. γαμβρός κέν μοι. καί, κρατερόν (ῥά ἑ.

ὀδ. μ. ℣. 98. οὔ πώ ποτε. In margine operis μεγάλοις. reponitur οὐ πώ ποτε. ſed meo qvidem judicio minus recté. Qvod ſi ſic ſcriberetur οὔ πω ποτὲ, nobis profectó magis arrideret. Vide ſuprá [illegible] ποτέ.

Am-

Epigr.1 p.6. H.Steph. ἀλλά με τίς. &c. p.5. Ald. ἀλλά με τις. Sed hic avdeo meum interſerere judicium pronunciando Aldinum exemplar ab errore liberum, eó qvód τὸ τὶς accentum non habeat: Pyrrichius enim præcedit, poſt qvem pedem Encliticæ tonum amittunt excepto εἰμὶ ut ſuprá docuimus. Deinde recté qvoq; amiſit μὲ accentum propter vocem ὀξύτονον ἀλλά.

Tres Encliticæ.

Ιλ. α. ϛ. 106.	οὔ πώ ποτέ μοι.
ϛ. 542.	οὐδέ τι πώ μοι.
γ. ϛ. 183.	ἦ ῥά νύ τοι.
ε. ϛ. 191.	θεὸς νύ τις ἐστί κοτήεις.
ϛ. 812.	ἤ νύ σέ που.
ϛ. 817.	οὔ τί τι με.
ζ. ϛ. 438.	ἤ πȣ τίς σφιν.
θ. ϛ. 201.	οὐδέ νυ σοί περ.
φ. ϛ. 410.	οὐδὲ νύ πω περ.
οδ. χ. ϛ. 313.	γάρ πω τινὰ φημὶ. &c.

Qva-

Quatuor Encliticæ.

ἰλ. δ. στ. 93. ἦ ῥα νύ μοί τι.
ω. στ. 37. λαοῖσί τε, τοί κέ μιν.
ὀδ. μ. στ. 280. ἦ ῥά νυ σοί γε. καὶ τὸ ἑξῆς.

ΤΕΛΟΣ.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Nomina avctorum in hoc ſcripto uſurpatorum.

Æſchylus.
Æſchyli Scholiaſtes.
Aldus.
Andocides Orator.
Apollon. Rhodius.
Apollō.Rh. Scholiaſtes.
Arceſilas.
Ariſtophanes.
Ariſtoph. Scholiaſtes.
Brylingerus.
Chyſoſtomus.
Dicæarchus.
Diogenes Laërtius.
Dionyſius Halicarnaſſ.
Epigrammata Græca.
Evſtathius.
Frobenius.
Gaza.
Gregorius.
Henric. Stephan.
Hervagius.
Heſiodus.
Hesychius.
Homerus.
Jeremias Arhiepiſcop.Conſtantinopolitanus.
Jodoicus Enocus.
Muſurus.

Oeco-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Oecolampadius.
Oporinus.
Orphevs.
Pavſanias.
Petrus Brubacchius.
Pindarus.
Plato.
Pollux.
Renatus Gvillonius.
Simeon Cibaſilas
Sophocles.
Stobæus.
Sylburgius.
Theocritus.
Theodoſius Zygomalas.
Thucydides.
Turnebus.
Wechelius.
Xenophon.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 420 8° copy 2